

Oženil by sa, bože moj, vzal by si dievča zo dvora, čo nemá otca, matera, ani v Likavke frajera.

(Oženil by sa, ale nie, mám ja frajerky chudobné. Chudobnú mám vziať, radšej nič, mal by som biedy ešte víc.) Počkajže ma len ty, dievča, mám ti čosi hovoriti, nechcelos' mi včera večer, včera večer otvoriti.

- [Ej] ani dverí, ani vrát,
- [ej] ani so mnou zhovárat,
- [ej] no len počkaj ty dievča,
- [ej] ved ti ja to nahradím.

V 1. vyd. sú v nápeve uvedené prvé tri takty dvakrát za sebou s rovnakým textom – sú pridané – a posledný verš 2. slohy textu je v repetičných znamienkach.

511.

Bože môj, otče môj, jak je ten svet zmotaný! Čo vystojí, čo vystojí chudobný poddaný! Každý ho sužuje, platu nepovyšuje; veď sa nazdá, že na veky panuje, panuje. Vy, páni zemani, my sme vaši poddaní; my budeme v čiernej zemi zrovnaní, zrovnaní. Jak sedliak, tak i pán musia všetci umriti; musia všetci v čiernej zemi uhniti, uhniti.

Pánovia, pánovia, za čo my vám robíme, či to len za tú zem čiernu, čo po nej chodíme?!

Melódia: Sl. sp. I 276.

512.

Pred mostom, za mostom jedna mala dve ružičky červenie, jednu dala mne; a keď mi ju mala dat, začala sa vymlúvat, že nemá, že nedá, že by bolo zle. Anička, dušička, čos' taká bledá, ved si ty bývala zavždy červená? Líčka ty máš zblädnutie a očičky vpadnutie, Anička, dušička, kto k tebe chodí?

Akože ti poviem, keď si to ty ten, čo si k nám chodieval každý boží den. Počkaj príde promena, zavezie nás do Brna; počkaj ty, duša má, čo bude s namá!